

и дебели, очитѣ черни, а поглѣдѣтъ му отчаянѣ и мраченѣ; само по нѣкой пѣтъ тѣ свѣтвахъ съ фанатически огнѣ и тогава неговото, инакъ едро, но като у постникѣ, лице, се съживѣваше съ чуденѣ колоритѣ. Рѣстѣтъ му бѣше срѣденѣ и показваше неговата чевърста натура.

Анастасий отъ първиятъ день на затварянието си живѣше повечето на-самѣ и ходѣше всѣки день въ черква, гдѣто оставаше доста дълго, та четѣше прилѣжательно черковнитѣ книги и се молѣше горѣщо. Подирь-пладнѣ обичаше, съ книгата на Давидовитѣ псалми въ рѣка, да се завре въ нѣкой кѣтъ, та като сѣдне или лѣгне на голата земя, да си чете прилѣжательно.

По нѣкогашѣ сѣдеше между своитѣ гърци и като се спущаше съ тѣхъ въ препирня, доказваше имѣ библийскитѣ истини, та ги корѣше и псуваше съ най-жестоки думи, за гдѣто сѣ мазници и нехаятъ за спасението на душата си.

А недѣленѣ-день, когато по обичаятъ докождаше свѣщенникѣ отвѣнѣ, комуто заплащаше държавата, да служи литургия, Анастасий слѣдѣ четенѣто на Евангелието, покачваше се на по-високо мѣсто и държѣше проповѣдѣ. При такѣвъ случай той гърмѣше съ право краснорѣчие противѣ пропаданѣто на набожността и умѣеше при това съ най-страшни чѣрти да описва мѣжитѣ въ пѣкълѣтъ, и да сипе грѣмовни стрѣли врѣхъ главитѣ на разбойницитѣ, които го окрѣжаваха.

Малко-по-малко зе да се възлича въ тогози човѣка нѣкаква *idée-fixe*, и той си лѣжѣше умѣтъ, че носи особено призвание: вередѣ общото разпаданѣе на християнството и правственността, да предскаже на човѣчеството краятъ на свѣтътъ и божнѣто наказание на невѣрнитѣ хора, споредѣ пророчеството, що се намира въ откровението на Св. Ивана.